

pana konduktora — je někde u dráhy — jsem ještě neviděl, jezdí skoro pořád. Mají v prvním patře byt tak velký, jakého nepotřebují. Velký pokoj do ulice, pak kuchyň, pak dva pokojíky v křídle nazad, ty jsem najal. Tři okna jdou do svislého dvora, jedno, z pokojíku zadního, do zahrádky a na Petřín. Pěkná zahrádka — konduktorka pravila, že tam může každý nájemník; no, já tam nepůjdu, budu studovat. Ale příjemna je mně zahrádka ta. Že je dům přistaven zrovna k úpatí Petřína, je dvůr svislý a zahrádka as ve výši prvního patra, takže moje okno jest tam tedy skoro přízemní. Když jsem přistoupil k oknu, slyšel jsem z Petřína skřivánčí zpěv. Rozkoš! Ptal jsem se, jsou-li tam také slavíci? Jsou!

Konduktorka je mladá, as dvaadvacetiletá žínka. Je hezka, tak zdravě hezka. Obličej není sice klasicky pravidelný, brada je trochu široká, ale tváře jsou jak růžový aksamit a oči, trochu vypoulené, jsou jako chrpa modry. Chová dítě — sedmiměsíční holčičku, Kačenku, — od těch lidí člověk slyší hned celou biografii. Kačenka dojí má komicky. Hlava je jako koule, vypoulené oči, po matce, jako by seděly na štopce a hledí neskónale blbě. Ale když se člověk na to přívětivě zahledí, začne se koule smát a v tupých očích je najednou plno jisker, a ty oči mají náhle tak příjemný výraz, že — (napíšu to až později, teď mně to dobře nenapadá). Pohladil jsem Kačenku po tváři a řekl: „To je hezké dítě, tohleto.“ Matky si získat chválou dětí je vždycky dobře. „A tichá je, skoro ani nezapláče,“ libovala si matka. To je mně velmi příjemno, kvůli studiím.

Když jsem řekl, že jsem doktorem práv, byla konduktorka patrně potěšena. A když jsem řekl, že se jmenuju Krumlovský, zvolala: „I jeje, to je hezké jméno!“ Ti lidé řeknou všechno hned tak upřímně. Smluvili jsme ná-

jemné a posluhu a snídani, konduktorka mně bude prát a posluhovat a vařit snídani. Vpravo dole u vchodu je hostinec, čistý, jak jsem viděl, odtamtud budu brát obědy a večere. „My, když je muž doma, berem taky odtamtud; mají tam stravu domácí!“ To je výborné, já míluju stravu domácí. Já pranic nestojím o tu kořeněnou kuchyň restaurační, mně jsou šklubánky a jahelník a maštěné nudle stokrát milejší než všechny karbonády. A vlevo dole u vchodu má švec svůj krám a zrovna nade mnou, v druhém patře, bydlí krejčí, co chci ještě víc? Musím podotknout, že o kousek dál stojí dům, kde se narodil Máchá. Ale já pranic nedbám poesie psané, mně je ta poesie, kterou tvoří život sám, stokrát milejší, a proto to o Máchovi podotýkám jen tak. Já sám jsem nepsal nikdy žádných básní — totiž — co studentík jsem arci také začal. Možno, že jsem měl talent. Alespoň se pamatuji na zcela pěknou jednu báseň svou, baladu, se vzornou aliterací. Už vím z ní ale málo víc než tu aliteraci —

*podle stráně
štěkotem svým přizvukuje
pískotu pes páně.*

Smáli se mně, když jsem baladu ve škole předčítal. Bránil jsem se a poukazoval na tu aliteraci. Ale smáli se ještě víc a od té doby místo „aliterace“ říkali vždycky „pískotupespáně“. Oslové!

Když jsme ještě jednali s konduktorkou, vstoupil do otevřených dveří kuchyně as čtyřicetiletý muž s dýmku v ústech. Nějaký soused, zcela po domácku oblečený. Zůstal stát, opřel se o veřeje a bafal.

„Ten pán je pan doktor Krumlovský,“ pravila konduktorka s patrným důrazem na slově doktor.

Muž bafnul. „Nu to mne těší. Na dobré susedství,